

บทที่ 1

Evasion

ถ้าสี่หนุ่ม F4 เปรียบเสมือนเทพบุตรในวงการเพลงเอเชียฝั่งตะวันออก แล้วล่ะก็ สี่หนุ่มแห่งวง Evasion คงเปรียบเหมือน...ปีศาจ

วง Evasion ประกอบด้วย อีริค อายุยี่สิบสามปี ลูกครึ่งฮ่องกง อังกฤษ ฟาน อายุยี่สิบสองปี ลูกครึ่งเวียดนาม-ฝรั่งเศส ฮิโรมิ อายุยี่สิบเอ็ดปี สัญชาติญี่ปุ่นแท้ และเตโซ อายุสิบเก้าปี ลูกครึ่งไทย-อเมริกัน

จากประวัติของพวกเขาที่ลงในนิตยสารดนตรีและนิตยสารบันเทิง มักจะให้ข้อมูลว่าทุกคนในวงล้วนเป็นเด็กบ้านแตก มีปัญหาครอบครัว ทำให้พวกเขาเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง เป็นจอมไว้วางใจ ไม่สนใจว่าใครจะคิดอย่างไร เนื้อหาเพลงแต่ละเพลงของ Evasion ล้วนร้อนแรงจนเกือบก้าวร้าว แต่นั่นกลับทำให้พวกเขาสามารถครองใจแฟนเพลงวัยรุ่นชาย และหญิงได้มากกว่าวงร็อกอื่นๆ

แฟนเพลงวัยรุ่นชายคลั่งไคล้ทำนองดนตรีที่แปลกใหม่และเสียงอันเปี่ยมเสน่ห์ของเตโซนักร้องนำ ซึ่งเข้ากันได้ดีกับวิธีการเล่นดนตรีร็อกในรูปแบบที่พวกเขาสร้างขึ้นมาเอง...ดนตรีร็อกที่ผสมผสานกับดนตรีชนิดอื่น ไม่ว่าจะเป็นแร็ป เร้กเก้ บลูส์ หรือแม้แต่ทำนองเพลงพื้นเมือง

สำหรับแฟนเพลงวัยรุ่นหญิง หลายคนกลับไม่สนใจเสียด้วยซ้ำว่า เพลงของ Evasion มีเนื้อหาลักษณะอย่างไร หรือเสียงของเตโธจะแหบเสน่ห์แค่ไหน สิ่งที่พวกเขาคลั่งไคล้คือหน้าตาอันหล่อไม่มีที่ติของทั้งสี่หนุ่มต่างหาก

อัลบั้มเพลงภาษาอังกฤษอัลบั้มแรกของ Evasion - love&die ดึงไปทั่วเอเชียและลามไปถึงฝั่งยุโรปอย่างรวดเร็ว หนึ่งในปีที่ผ่านมาสี่หนุ่มตระเวนทัวร์คอนเสิร์ตทั่วเอเชีย ก่อนจะออกแถลงข่าวว่าพวกเขาจะพักวงเตรียมทำอัลบั้มชุดใหม่

Evasion ต่างจากวงดนตรีวงอื่นก็ตรงนี้ แทนที่เมื่อมีชื่อเสียงแล้วจะต้องทำงานหนักมากขึ้น ออกทัวร์คอนเสิร์ตตลอดทั้งปี แต่อีวานผู้จัดการวงกลับวางแผนทางโปรโมทด้วยการเลือกจัดการแสดงเฉพาะในบางประเทศ เล่นคอนเสิร์ตเท่าที่พอใจจะเล่นเท่านั้น นั่นทำให้ชื่อเสียงของพวกเขายิ่งดังระเบิด และทำให้พวกเขามีสิทธิ์เลือกที่จะพักวงตอนไหนก็ได้

"ไปเกาหลีกันดีไหม ฉันมีห้องชุดอยู่ที่โซล" อีริค ชายหนุ่มผมยาวสีน้ำตาลเข้มแต่ตาสีฟ้า สมาชิกในวงเพียงคนเดียวที่มีหน้าตาอ่อนโยนไปทางตะวันตกมากที่สุดถามขึ้นมา

"ไม่ได้ข่าวหรือจะที่ว่าพายุเพิ่งเข้าโซล นายจะไปทำไม" อีโรมิตอบ "ไปบ้านพักตากอากาศที่เชียงใหม่ของฉันไหมล่ะ บางทีเราอาจคิดอะไรใหม่ๆ ได้ที่นั่น" อีโรมิผูกพันกับเมืองไทยเพราะพ่อของเขาทำธุรกิจเกี่ยวกับโรงแรมซึ่งขยายสาขาเข้ามาในไทย และตัวเขาเองก็อยู่ที่นั่นมาหลายปีแล้ว เขาก็มีโอกาสได้เรียนที่โรงเรียนนานาชาติ...โรงเรียนเดียวกับเตโธ

"เมืองไทยมีอะไรดีวะ" ฟานถามขณะยกกระป๋องเบียร์ขึ้นชด "ร้อนด้วย ฉันอยากกลับไปเยี่ยมบ้านมากกว่า ไม่ได้เจอครอบครัวมาหลายเดือนแล้ว"

"ผู้หญิงโง่" อิโรมิยิ้มยียวน "ผู้หญิงไทยสวยเป็นบ้า ผมยาวดำสนิท ผิวสีน้ำตาล ตาสวย ยิ้มก็น่ารัก ตั้งใจว่าפקวงคราวนี้จะเที่ยวเสียให้ฉ่ำใจ หลังจากที่เจ้าอีวานมันห้ามพวกเราให้เพลๆ เรื่องพวกนี้มาตลอดการทัวร์"

"ฉันห่วงชื่อเสียงพวคนายต่างหาก ให้ตายเถอะ ถ้าไปมีอะไรกับผู้หญิงทุกรายที่เสนอหน้าเข้ามา เจ้าเต็มใจหวังหมดแรงร้องเพลงกันพอดี" อีวาน ผู้จัดการหนุ่มวัยสามสิบสองบอกเหตุผลที่เขาคอยห้ามไม่ให้หนุ่มๆ ในวงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในห้องพักของโรงแรมกับสาวๆ ระหว่างที่พวกเขาออกทัวร์คอนเสิร์ต "เจ้าเต๋อายุแค่สิบเก้าเองนะ ถ้ามันเสียคนก่อนเป็นหนุ่ม พ่อมันได้แหกอกฉันเอา"

"ฉันจะยี่สิบแล้วนะ อีกสองเดือนเอง" เต๋หรือเตโชตะโกนเถียงขึ้นมา เขากำลังค้นหาของกินในตู้เย็น แล้วก็พบว่ามันมีแต่เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ผสมอยู่เสียเป็นส่วนใหญ่ "อีวาน ไม่มีอะไรกินเลยเธอ" เขามอง

"ของนายอยู่ด้านล่างตู้เย็น เบียร์ยังเหลืออยู่หรือเปล่า หยิบมาให้กระป๋องหนึ่งด้วย"

เสียงคันตู้เย็นดังต่ออีกสักพัก แล้วเตโชก็หยิบกระป๋องเบียร์ออกมา โยนให้อีวาน ส่วนของตัวเองเป็นน้ำสับปะรด เขาเปิดมันดื่มรวดเดียวเกือบหมด

"ทำไมพวกเราไม่อยู่ที่สิงคโปร์นี่ต่อล่ะ" หนุ่มที่อายุน้อยที่สุดในวงถามเพื่อนๆ "ไม่เห็นอยากกลับบ้านเมืองไทย ไม่มีอะไรดีสักอย่าง"

"เสียใจด้วยนะ นายไม่อยากกลับแต่พ่อของนายสั่งให้กลับด่วน" อีวานหันมาตอบ "ท่านให้เลขาฯ ของท่านโทรมาหาฉันเมื่อหลายวันก่อน บอกว่านายต้องไปสอบ มหาวิทยาลัยแจ้จ่มมาว่านายอาจโดนคัดเลือกออก ถ้าไม่มาสอบเทอมปลาย ตอนนั้นฉันเห็นพวกเรายุ่งๆ กันอยู่ เลยไม่อยากเอาเรื่องนี้มาทำให้เซ็งหนักขึ้นไปอีก"

เต๋ได้ยินคำว่าพ่อ เตโชก็เบ้าปาก เขาไม่ได้ยินคำคำนี้มาหลายเดือนแล้ว คิดว่าผู้ชายคนนั้นคงลืมไปแล้วว่ามีลูกชายอีกคนหนึ่งอยู่บนโลกนี้

พ่อของเตโชเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ ตอนนี้งานมือเป็นเพียงผู้บริหารอาวุโสของธุรกิจหลายอย่างที่ตัวเองสร้างมา โดยมีอัคคีและกรกฎ ลูกชายคนโตและคนรองสานงานต่อ เขาไม่ชอบดนตรี และเห็นว่าสิ่งที่ลูกชายคนที่สามกำลังทำอยู่เป็นเรื่องไร้สาระสิ้นดี เตโชเกือบไม่ได้มาเป็นนักร้องเพราะพ่อไม่อนุญาต ถ้าไม่ใช่เพราะอีวานก็คงไม่มีเตโชวง Evasion

"ตอนที่นายอายุสิบห้า ฉันขออนุญาตพ่อนายให้นำยี่ห้อเพลงและเล่นดนตรีได้โดยสัญญากับท่านว่าจะทำให้นายเรียนจบปริญญาตรีจำได้ไหม" อีวานทวนความทรงจำเมื่อครั้งชักชวนเตโช นักเรียนที่เกรงแต่เสียงดีที่สุดในโรงเรียนมาร้องเพลงและเล่นดนตรีให้กับวงของโรงเรียนที่เพิ่งก่อตั้งใหม่ ตอนนั้นอีวานเป็นเพียงครูสอนดนตรีเท่านั้น

เขาหวังว่าดนตรีจะทำให้หนุ่มน้อยคนนั้นลดความเขี้ยวลงได้...และมันก็ได้ผลจริงๆ

สองปีต่อมา เมื่อวงดนตรีมีแวจะไปได้ดี อีวานก็ผันตัวเองมาเป็นผู้จัดการวงและออกมาทำวงดนตรีอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องราว โดยดึงเอาศิษย์เก่าบางคนที่มีแวมารวมด้วยจนกลายเป็น Evasion ซึ่งมีสมาชิกสี่คนเช่นทุกวันนี้

ช่วงแรกๆ ของการทำงาน เตโชยังไม่จบเกรดสิบสอง จึงต้องทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย ตอนนั้น Evasion เป็นเพียงวงดนตรีไร้ชื่อเสียง เล่นดนตรีตามผับใหญ่ๆ แต่ด้วยแรงผลักดันหลายๆ ด้านของอีวาน ในที่สุดพวกเขาก็มีผลงานเป็นของตัวเองเมื่อหนึ่งปีเศษที่ผ่านมา

"นั่นสิ เต โชพูดพักสองเดือนนี้นายไปจัดการชีวิตของนายให้ดีขึ้นดีกว่าส่วนพวกเรา..." ฮีโรมีหันไปหาเพื่อนๆ คนอื่น "...ก็คงจะแยกย้ายกันไปพักผ่อนสักพัก จากนั้นค่อยมารวมตัวกันเพื่อวางคอนเสิร์ตใหม่"

"แหม เอาตัวรอดกันไปหมดเลยนะ ฉันลิตายอยู่คนเดียว ต้อง

กลับไปอยู่ในคอนโทรลของพ่อ นำเบือชะมัด" หนุ่มน้อยทำหน้าที่เบือชีวิต
สุดๆ "ผมลาออกจากมหาวิทยาลัยที่เมืองไทยแล้วมาเรียนต่อที่สิงคโปร์
ไม่ได้เหรออีวาน"

"เกรตอย่างนายณะนะ" อีริคแค้นเสียง "มหา'ลัยที่ไหนเค้าจะรับ"

"ฉันไม่เรียน มาทำเพลงอย่างเดียว" เตโชต๋อรอง

"ไม่ได้" เสียงสี่เสียงจากอีริค ฟาน อีโรมิ และอีวานดั่งขึ้นพร้อมกัน
"นายเรียนไม่จบไม่ได้"

ถึงแม้ภาพลักษณ์ของทั้งสี่คนจะก้าวร้าว หัวรุนแรง และไม่สนใจ
ใคร แต่ด้วยความเป็นครู อีวานอบรมสั่งสอนพวกเขาให้เห็นถึงความสำคัญ
ของการเรียน สอนให้พวกเขาว่าการจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี
นั้นให้อะไรมากกว่าความรู้ติดตัว อย่างน้อยๆ มันก็คือความภูมิใจใน
ตัวเอง สมาชิกคนอื่นๆ นอกจากเตโชจิ่งเรียนจบปริญญาตรีในสาขาที่
แตกต่างกัน และมาทำเพลงด้วยใจรัก

ภายนอก Evasion อาจจะถูกเหมื่อนวงร็อคก้าวร้าว แต่โดยแท้จริง
แล้วการอบรมอย่างใกล้ชิดของอีวานทำให้ทุกคนรู้จักใช้ความคิดมากกว่า
ใช้อารมณ์ ภาพลักษณ์ที่น่าออกสู่สาธารณชนในด้านลบหลายอย่างล้วน
เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อกระตุ้นให้เขากลายเป็นวงที่น่าสนใจ ซึ่งนั่นคือเทคนิค
การโปรโมทของอีวานเท่านั้น

"หนึ่งปีที่ผ่านมาพวกเราทำผลงานได้เกินเป้าหมาย ฉันจึงคิดว่าเรา
ไม่จำเป็นต้องเหนื่อยไปมากกว่านี้อีกแล้ว และเราน่าจะทำได้ดีขึ้นในงาน
ขึ้นไปถ้าได้พักเสียบ้าง เห็นด้วยไหม"

ทุกคนพยักหน้า

"ถ้าอย่างนั้นสองเดือนที่เจ้าเตโชไปเตรียมสอบถือซะว่าเป็นช่วงพักรง
ระหว่างนี้ทุกคนจะได้การบ้านที่ต้องเอากลับไปทำสำหรับอัลบั้มใหม่
ของเรา ฟาน นายไปคิดเรื่องรูปแบบปกอัลบั้มกับเสื้อผ้า ส่วนอีริคกับ
ฉันจะคิดเรื่องเพลง" อีวานสรุปก่อนจะส่งรายละเอียดการจัดสรรเงิน

ส่วนแบ่งที่ได้จากการทัวร์คอนเสิร์ตงวดล่าสุดให้ทุกคน โดยกันเงินรายได้ส่วนหนึ่งไว้เป็นทุนในการทำธุรกิจอื่นใดของกลุ่มที่อาจจะมีขึ้นในอนาคต

...กลับบ้าน...

เตโชทวนคำนั้นในใจ ไม่แน่ใจว่าตัวเองรู้สึกดีใจหรือเสียใจกันแน่ที่ได้กลับบ้าน แถมต้องอยู่ที่นั่นอีกเกือบสองเดือน

ช่างมันเถอะ อย่างที่อิวานสั่งสอนอยู่ทุกวันนั่นแหละ ทุกคนมีหน้าที่ของตัวเอง เรามีหน้าที่เรียนให้จบปริญญาตรีอย่างที่พ่อต้องการเพื่อแลกกับการได้ร้องเพลง เขาต้องกลับไปทำให้สำเร็จอย่างที่รับปากไว้

หนึ่งอาทิตย์ถัดมาเตโชก็กลับถึงบ้านที่เมืองไทย บ้านแทบจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยในความคิดของเขา บ้านหลังใหญ่บนเนื้อที่กว่าสองร้อยตารางวายังคงดูแห้งแล้ง ไร้ชีวิตชีวาใดๆ ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครัน มีคนรับใช้กว่าสิบชีวิตที่จะคอยรับคำสั่งทุกอย่างที่เขาต้องการ นั่นคือสิ่งที่เงินของพ่อซื้อได้ ชายหนุ่มคิดเยาะๆ แต่ทั้งหมดที่เขาได้รับจากบ้านหลังนี้ไม่สามารถเปรียบเทียบกับสิ่งที่เขาได้รับจากการแสดงคอนเสิร์ตร่วมกับ Evasion เพียงครั้งเดียว

"มาแล้วรี" คนที่เดินออกมารับเขาที่ห้องโถงคือนายอานติ เลขาฯ ส่วนตัวของพ่อ เขามีอายุประมาณสี่สิบปลายๆ เป็นแบบฉบับของผู้ชายประเภทที่บอกได้ทันทีที่เห็นหน้าว่าเนียนทุกกระเบียดนิ้ว แต่สำหรับเตโชแล้ว เขาเหมือนหุ่นยนต์คอยรับคำสั่งเท่านั้น

นายอานติทำงานกับพ่อมาหลายปี และสำหรับเขา...เตโชถือเป็นลูกชายของเจ้านายที่ไม่ได้เรื่องในสายตาของเขา

"พ่อละ" เตโชไม่ได้ทำความเคารพผู้สูงอายุ ไม่ใช่เพราะความเป็นเด็กหัวนอกจนไม่สนใจการทำความเคารพแบบไทย แต่เพราะเขาเป็นคนประเภทที่จะทำในสิ่งที่อยากทำก็เท่านั้น

ชายหนุ่มถอดแว่นกรอบทองและสูทซึ่งสวมทับเสื้อแขนงุดอกอกเผยให้เห็นดวงตาสีน้ำตาลเข้มคมที่ถอดแบบมาจากแม่ และต้นแขนที่ลึกลับเป็นรูปคล้ายหนามชดเป็นเกลียวขนาดกว้างประมาณหนึ่งเซนติเมตรรอบวงแขน

นายอานันต์เห็นว่าเมื่อเห็นรอยสักภายใต้เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายอันเรียบร้อยของเตโซ แต่ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา

"พ่อของคุณเดินทางไปติดต่อบุรุษกิจที่ภูเก็ต คุณอัคคีมีประชุมเข้านี้ ส่วนคุณกรกฎยังติดต่องานอยู่ที่อเมริกา"

สรุปว่าไม่เจอใครเลยสินะ เตโซถอนหายใจ อัคคี พี่ชายคนโตผู้รับสืบทอดธุรกิจอาหารกระป๋องและของใช้ในครัวเรือน ส่วนกรกฎ พี่ชายคนรองนั้นรับสืบทอดธุรกิจสิ่งพิมพ์และการท่องเที่ยว พี่ชาย (คนละแม่) ทั้งคู่ของเขาจะไม่สนใจการมาถึงของน้องชายต่างแม่คนนี้สักเท่าไร พวกเขาไม่เคยสนใจเตโซ เด็กดีที่ทำทุกอย่างตามใจตัวเองมาแต่ไหนแต่ไร ไม่รู้พ่อจะให้เขากลับมาทำไมในเมื่อไม่มีใครอยากให้เขากลับมาจริงๆ ลักคน

"เดี๋ยวผมจะให้เด็กมายกของไปเก็บให้ พักผ่อนสักสองสามชั่วโมง ประมาณบ่ายสามเราค่อยคุยกันเรื่องที่คุณลุงไว้"

"ทำไมคุยตอนนี้ไม่ได้ จะได้จบๆ กันไป ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรให้ยุ่งยากหรอก" เตโซทิ้งตัวลงบนโซฟาหนานุ่มเหยียดขาพาดบนโต๊ะรับแขกตัวเตี้ยตรงหน้า ทำท่าเหมือนสบายอกสบายใจยิ่งนัก เขารู้ว่ากิจกรรมแบบนี้จะทำให้คนระเบียบจัดอย่างนายอานันต์ไม่พอใจแน่ๆ

"เพราะว่าผมนัดคนที่จะมาคุยกับคุณไว้ตอนบ่ายสาม"

"ใคร" เตโซขมวดคิ้ว

"ติวเตอร์ประจำตัวคุณ อีกเดือนเศษต่อจากนี้คุณจะต้องสอบปลายภาค และคุณพ่อคุณลุงว่าคุณจะต้องสอบผ่านทุกวิชา เลยให้ผมหาติวเตอร์พิเศษมาให้"

ตีวเตอร์เธอ... ชายหนุ่มแบะปาก ตั้งแต่ท้าวรคอนเสิร์ตก็ไม่ได้แตะ
ต้องหนังสือเลย แค่เดือนเดียวจะมาตีวอะไรกัน

จบการสนทนากับเลขาฯ ส่วนตัวของพ่อ เตโชก็เดินขึ้นห้อง ถึง
แม้การเดินทางจากสิงคโปร์มาไทยจะใช้เวลานานมาก แต่การจราจรที่
ติดขัดของกรุงเทพฯ ก็ทำให้เขาต้องใช้เวลาอยู่บนท้องถนนอีกเกือบสอง
ชั่วโมง นั่นทำให้เขาอยากอาบน้ำให้ตัวเองรู้สึกสดชื่นขึ้นบ้าง

"พี่เตโชใหม่ครับ"

เสียงทักเบาๆ ดังขึ้นขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะเปิดประตูห้อง พอ
หันไปมองก็พบเด็กหนุ่มผิวขาวซีด สวมแว่นกรอบทองที่ดูไม่เข้ากับหน้า
ของเด็กชายเอามากๆ ยืนยิ้มอยู่

*มีแฟนเพลงอยู่ในบ้านได้ไงวะ แถมเจ้านี่ยังแต่งชุดนักเรียนเสียด้วย
สายตาของเขาล่องไปที่เสื้อของเด็กหนุ่มรุ่นน้อง ...ปรีช ไพศาลพิทักษ์
เขามองกลับขึ้นมาที่หน้าของเด็กชายอีกครั้ง*

"นายเป็นใคร"

เขาไม่เคยรู้จักเด็กหนุ่มคนนี้ ไม่เคยเห็นหน้า แต่ทำไมนามสกุล
ของเด็กนี้ถึงเป็นนามสกุลเดียวกันกับเขา

หมายความว่า...

"ผม...เอ่อ...เป็นน้องของพี่เตโชครับ"

น้องชาย?

"แม่นายเป็นใคร"

"แม่ผม...อยู่เชียงใหม่ครับ ท่านเสียไปแล้ว พ่อเพิ่งไปรับผมมาอยู่ที่นี้
เพื่อให้เรียนต่อมัธยมปลายครับ"

*มัธยมปลาย... ถ้าเจ้านี้อยู่มัธยมปลายจริง อย่างน้อยก็น่าจะอายุ
ประมาณสิบห้าปี ห่างกับเขาแค่สี่ปี หมายความว่า...พ่อมีเมียอยู่อีกคน
ระหว่างที่แม่ของเขายังเป็นเมียของพ่ออยู่นั่นหรือ*

ความจริงที่ได้รู้ทำให้เตโชแหม่ปาก ลูกสี่คน ต่างแม่หมดทุกคน

แถมยังเป็นลูกชายทั้งหมดเสียด้วย พ่อเขาที่สูญเสียอดเลยแฮะ

พ่อของเตโชเป็นนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง หน้าตาดี มาดดี ทำนได้ชื่อว่า เป็นคนค่อนข้างเจ้าชู้ มีผู้หญิงมาติดพันมากหน้าหลายตา มีภรรยา สองคนซึ่งต่างเลิกราไปแล้วทั้งคู่ก่อนจะมาพบและแต่งงานกับแม่ของเตโช ตอนนี้ถึงแม้วัยของท่านจะเกินหกสิบปี แต่ก็ยังคงความ 'เหนียว' ไว้ได้ ทุกกระเบียดนิ้วราวชายหนุ่มอายุสี่สิบ

"ฉันไม่อยากรู้จักนาย ไม่จำเป็นก็ไม่ต้องทัก ฉันจะอยู่บ้านนี้แค่ สองเดือน หลังจากนั้นจะไปทำงานต่างประเทศต่อ ดังนั้นเราไม่ต้อง ซ้อเกี่ยวกับจะดีกว่า เข้าใจไหม" ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับ ไม่สนใจสิ่งใดบนโลกอย่างที่ตัวเองฝึกมาหลายปี "ฉันรำคาญ ชอบอยู่ คนเดียว"

เตโชเปิดประตูห้องจังหวัดหะเดียวกับที่คนรับใช้หิ้วกระเป๋าเดินทาง มาส่งให้ เขาจึงต้องเปิดประตูออกกว้าง หลังจากคนรับใช้เดินกลับไปแล้ว ชายหนุ่มก็พบว่าห้องชายคนใหม่หมาดๆ ของเขายังเย็นย่ำอยู่หน้าห้อง ไม่ได้ขยับไปไหนแม้แต่ก้าวเดียว

"พูดไม่รู้เรื่องรีไรง"

"ผม...เอ่อ...ผมแค่อยากบอกว่าชอบเพลงของพี้นะครับ" คนพูดมี แวดตาขึ้นชมฉายชัด

"นายชื่ออะไร" เตโชถามเสียงเรียบ

เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง ละล่ำละลักตอบ "ผมชื่อปรีชครับ ไม่มีชื่อ เล่นเพราะพ่อไม่ได้ตั้งให้ พี่เรียกผมว่า..."

"ปรีช ฉันกลับมาอยู่บ้านนี้เพราะต้องมาสอบ ไม่ได้อยากยุ่งกับใคร เพราะฉะนั้นนายอยู่ส่วนนาย ฉันอยู่ส่วนฉัน เข้าใจไหม แค่นี้แหละ" เตโช ตัดบท "จะไปไหนก็ไป ฉันยังยืนยันเหมือนเดิมนะเจ้าปรีชว่า *อย่า-มา-ยุ่ง กับ-ฉัน*"

จบประโยค คนพูดก็ปิดประตูเสียงดังแล้วยืนคว้างอยู่กลางห้อง

อยากทำอะไรสักอย่างเพื่อระบายอารมณ์ขุ่นมัวที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันนี้
เขารู้สึกเหมือนถูกพ่อ...ผู้ชายที่ไม่เคยสนใจเขาจริงจังคนนั้นหักหลัง
ชายหนุ่มคว่ำหมอนแล้วขว้างไปที่กำแพงห้องอย่างสุดแรง

"ระยำที่สุด!" เขาสบถ ทำไม่พ่อถึงเป็นคนแบบนี้ ทำไม่พ่อถึงกล้า
หักหลังแม่ทั้งๆ ที่แม่ยอมละทิ้งทุกอย่างที่อเมริกาทำอยู่กับพ่อ ทำไมนะ
ความเกลียดชังในตัวผู้ชายคนนั้นทวีคูณขึ้นไปอีก... เมื่อยิ่งเกลียด
ก็ยิ่งอยากต่อต้าน

ทำไมเขาจะต้องเรียนต่อให้จบ ไม่เรียนมันแล้ว เขาจะไปร้องเพลง
ด้วยชื่อเสียงของ Evasion จะหาเงินแค่ไหนก็ได้ ทำไมต้องเรียน ทำไมจะ
ต้องทำตัวอยู่ในกรอบของผู้ชายคนนี้ ไม่เห็นจำเป็นสักนิด

คิดได้ดังนั้นเตโซก็กดโทรศัพท์มือถือของตัวเองทันที ตั้งใจจะบอก
อีวานเป็นคนแรก เชื่อว่าอีวานจะต้องเข้าใจและไม่บังคับให้เขากลับมา
อยู่บ้านอีกแน่ๆ

ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ อีวานไม่เปิดมือถือ

"โวย! ให้ตายเถอะ!" เตโซขว้างมือถือของตัวเองลงบนเตียง "Fuck Out!"
ชายหนุ่มสบถด้วยภาษาต่างประเทศอันคุ้นเคย ก่อนถอดเสื้อผ้าเดินเข้า
ห้องน้ำ

หลังจากใช้เวลาอยู่ในห้องน้ำกว่าครึ่งชั่วโมง อารมณ์ของชายหนุ่มก็
ดีขึ้นเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันจะแต่งตัว เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นเสียก่อน เขา
ยกหูทั้งๆ ที่เดินเปลือยครึ่งท่อนตัวเปียกออกมาจากห้องน้ำ

"คุณแต่ครับ ดิวเตอร์ของคุณมาแล้ว กรุณาลงมาข้างล่างด้วย"

"ไหนว่าจะมาตอนบ่ายสามนี่ล่ะ" เตโซหันไปมองนาฬิกา ก่อนเวลา
นัดตั้งชั่วโมงกว่า

"ผมรออยู่ข้างล่างนะครับ" นายอานตีไม่ตอบ เขาเอ่ยประโยคนั้นด้วย
อารมณ์รำคาญนิดๆ แล้ววางหูโทรศัพท์ตัดบทสนทนา

การกระทำของนายอานตีทำให้เตโซไม่พอใจเป็นทวีคูณ เขาตัดสินใจ